

Tomaž Bukovec: Padec Tramtetove čelade v Šolnovem breznu

Tomaž, 1985.

Foto: Marko Pršina

Februarja leta 1988 se je gabska skupina pod mojim vodstvom odpravila v Šolnovo brezno pri Prevolah. Anton Tramte je nabavil novo karbidko in čelno svetilko, vse to pa je namestil na delavsko čelado. Fantje so bili relativno usposobljeni, vedel pa sem, da ima Anton še nekaj težav, vendar le te naj ne bi posebej vplivale na varnost. Stal sem na polici na globini cca 70 metrov, zgoraj v ožini pa je preklinjal Anton. Nenadoma pa je zaropotalo, luč visoko nad menoj pa je poletela v globino. Le gledal sem lahko, kako leti proti meni, kri mi je v žilah zaledenela, saj sem bil prepričan, da leti v globino Anton, le tulil ni. Ko je luč priletela mimo, sem ugotovil, da pada le jamarjeva čelada, Anton pa je še vedno visel na vrvi. Delavska čelada se je Antonu snela, na glavi mu je ostal le notranji del, zgornji pa je odletel v globino in padel v jezero. Do čelade niso mogli in tako so se nekaj dni kasneje v jamo odpravili Jože Korasa, Anton Tramte in Miha Rukše s traktorsko gumo in dolgima koloma, da bi naredili čoln. Pa to ni bilo potrebno, saj je voda deloma upadla, čelado pa so dvignili s pomočjo kola.

Tomaž Bukovec: Počen palec v Čepnici

Z dvanajstletnim sinom Joštom sva v breznu Čepnica odkrila nadaljevanje in se 1. decembra 2001 lotila odpiranja. Prebila sva ožino, sin je splezal skozi, nato še jaz, in na drugi strani naju je presenetila lepa dvorana. Človek je rad »komot« in tako sem ožino z notranje strani še dodatno razširil in skoraj naredil »avtocesto«. Razbil sem skalo in potem odvalil večji kos kamnitega bloka. Nosil sem škornje brez zaščite prstov (kovinske kapice), skalo pa sem si zvalil točno na palec. Zbolelo me je kot strela, predvideval sem, da sem si močno poškodoval prst. Takoj sva se odpravila iz jame, vendar so bolečine na drugi strani ožine nekako minile. Zato sva se spet vrnila v dvorano, jo pregledala in izmerila ter se odpravila na površje. S hojo sem imel težave, plezanje pa je nekako šlo, čeprav sem moral nogo obračati postrani. K zdravniku sem šel bolj, kot bi rekli, »reda radi«, rentgen pa je pokazal komplicirano trikrat počeno kost palca. Mavec sem nosil štiri tedne.

Tomaž Bukovec: Mihovska jama – sreča v nesreči

Kmalu po odkritju Mihovske jame sem se pridružil raziskovalni ekipi, ki jo je vodil Miha Rukše. Ker je jama vodoravna, smo po prvem spustu sneli pasove in pot nadaljevali brez njih, nekaj metrsko stopnjo pa smo premagali s pomočjo lestvic. V vojaški torbici sem imel fotoaparata, na katerega sem posebej pazil. Na vrhu stopnje se mi je torbica zapletla v lestvice in omahnil sem navzdol. Da je bila nesreča še toliko hujša, sem letel naravnost na glavo. Potem pa se je nenadoma torbica spet zapletla v lestvice, telo v padcu se je spet obrnilo in deloma zaustavilo in tako sem priletel na tla na noge. Fotoaparatu se ni nič zgodilo, torbica je bila raztrgana, jaz pa si tudi nisem skrivil lasu, le pete so me bolele. Podoben padec sem doživel tudi pri prečenju ledenika v jami na Kaninu. Na spolzkem ledu sem privezan na vrvi odletel v brezno (zaradi prečenja je bila popuščena) in se ustavil z ritjo vsega pol metra nad ledenimi svečami. No, včasih je potrebno imeti tudi nekaj sreče.